

TaHaDi juguen amb els efectes sorprenents de tres instruments inusuals de fusta, metall i pell en un disc de debut que, dissabte, estrenen a l'església del Pi

Un 'triumvirat' tel·lúric

Guillem Vidal
BARCELONA

Ravid Goldschmidt, còmplice de Sílvia Pérez Cruz en el recordat projecte Llama, toca el *hang*, un instrument de metall de nou encuny que, indubtablement, ell ha contribuït a desenvolupar. Víctor Carol figura entre "els quatre bojos" que, a mitjan anys noranta, van rendir-se a Barcelona a la màgia del didjeridú, un llarg instrument de fusta de cultura aborigen. Nacho Peres, finalment, ha esdevingut un mestre de la tabla com a fruit dels seus múltiples viatges a l'Índia. Junts formen TaHaDi, un grup sorgit d'un projecte educatiu -Integrasons- que acaba de publicar, per via del Ta-

ller de Músics, el seu disc de debut. No hi ha notícia de cap banda en cap indret del món que tingui entre els seus instruments una tabla, un *hang* i un didjeridú. "Cada instrument té en si mateix uns trets molt únics i la combinació dels tres és, si més no, curiosa", afirma Goldschmidt. "Tot va començar en les proves de so del primer concert d'Integrasons, quan ens vam quedar mirant tot adonant-nos que allà hi passaven coses que no havíem vist mai", afegeix Peres.

Els efectes que ocasiona en l'oient aquesta combinació són propis de les músiques *new age*. "És un so molt tel·lúric", descriu Peres. "Hi ha qui creu que hi ha música electrònica

però no tenim res que funcioni en piles. Són instruments de material animal, mineral i vegetal que generen un acord que vibra, s'harmonitza i dóna la sensació que t'està envoltant." TaHaDi presentaran el disc el dissabte 27 a l'església del Pi de Barcelona amb el conjunt Cordes del Món. "Tenim llenguatges diferents -esgrimeix Goldschmidt-. En Nacho és molt de l'Índia, amb aquests ritmes tan complexos; jo empenyo més cap a la música clàssica d'aquí; i en Víctor tracta aquests ritmes tradicionals d'Austràlia com si fos una música feta a Barcelona. Integrar-hi, a més, Cordes del Món no és senzill, però del diàleg acaba sortint màgia." ■

TaHaDi, amb la formació Cordes del Món ■ SENYALS DE FUM

Mirador

Joan Boadas i Raset
President de l'Associació d'Arxivers (2001-2005)

Pare Taxonera, monjo i arxiver

D els 29 anys que té l'Associació d'Arxivers-Gestors de Documents de Catalunya (AAC), el pare Marc ha estat membre de la seva junta directiva un total de 28. Aquesta circumstància ja evidencia que ens trobem davant d'una personalitat extremament singular. I el pare Marc n'era molt, de singular.

Estic convençut que moltes altres persones en destacaran la vàlua com a impulsor de múltiples iniciatives polítiques, socials i culturals. Ben segur que es parlarà de la seva capacitat de diàleg, el seu pronunciament en favor dels drets humans en èpoques en què aquest compromís comportava un risc evident o la seva implicació en entitats com ara el Centre d'Estudis Catalans de la Sorbona, el Centre Unesco de Catalunya o la Fundació Congrés de Cultura Catalana.

El meu record, però, es vol centrar en la seva relació amb l'Associació d'Arxivers. Quan va col·laborar a fundar-la, ja era un home que s'acostava a la setantena, i el seu posat imposava: alt, elegant, educat, afable i conversador posseïdor d'una memòria prodigiosa. Moure's per Barcelona al seu costat es convertia en una lliçó d'història contemporània. Ho recordava tot i es recordava de tothom. La

seva presència en la junta de l'associació va ser imprescindible: ell ens donava credibilitat. Veure'l arribar a la seu del carrer Rocafort amb una puntualitat britànica, escoltar els seus afinats i intel·ligents comentaris tant sobre l'actualitat més recent com els referits a les seves experiències passades, sentir-lo intervenir per recordar-nos sovint aspectes reglamentaris

Poques coses el desestabilitzaven, tret dels atacs al nostre país, que volia que fos lliure i sobirà

que nosaltres oblidàvem, va ser un veritable plaer.

Mai una paraula fora de to. Mai un comentari inadequat. Poques coses el desestabilitzaven, tret dels atacs al nostre país, que volia, des de sempre, que fos lliure i sobirà. No són paraules de compromís dir que sense ell, sense la seva inqüestionable autoritat moral, l'Associació d'Arxivers de Catalunya no tindria el reconeixement de què gaudeix avui.

Gràcies, pare Marc.